

Girondista kaland

Valaki megfogott a fülednél, és most ki akar forgatni mindenedből. Hiába bujtam pizsamába, hiába huztam fejemre a takarót: belémdöfte rizsevő pálcikáját, s nekilátott kiteregetni belsőségeimet a gyűrött lepedőn, ahol betegségem savanyú izzadsága árult el.

Elsőnek egy fényes, fekete szőrű nőstényoroszlánt küldött hozzám / ENNEK PERSZE SEMMI ÉRTELME NINCS /. Szépen elvitorláztatta a büntelen tárgyakat: szegény, árva, legyalult asztalok, mindig ápolatlan székek, félholt szekrények! A tapéta ezüstös horgai is őt szolgálják, birodalma ez a neonfény, az utca és a fejem is.

S majdnem végül elérkeztem, mint Odüsszeusz, a szigetre: sárga-fehér, száraz homok és tejszerű kőd.

Mozdulni lehetetlen, a vállaimra kulcsolódott.

De erős vagyok: előbb a bal, aztán a jobb kezem fölemelem.

Elindulok négykézláb /CSAK EZ A HULYE HARANGOZÁS, EZ /.

A kezemet kell nézni, nehogy rátegyem valamire / PÉLDÁUL EGY GUMINÖRE, VAGY EGY GUMIFARKASRA, VAGY EGY GUMIGALAMBRA, VAGY EGY KARDRA, MINT AMILYEN EZ ITT /.

Megyek egyenesen, de lehet, hogy rájövök, mint minden sivatagi: körbejárók. De ravasz vagyok: körbe fogok jární azután, mert így egyenesen haladok.

Erősen hiszem, hogy valami várva várt helyen lyukadok ki. / SEMMI BIZONYOSAT NEM TALÁLVA / elteszem holnapra a kérdést.